

РЕШЕНИЕ

№ 2124

гр. София, 02.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа М.-Тонева
Ирина Стоева

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20211100510252 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и следв.ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба от М. Т. Н., ищец пред СРС**, срещу решение № 20037626 от 09.02. 2021 г. по гр.д.№ 7810 по описа за 2019 г. на СРС, Първо ГО, 25 състав, с което е отхвърлен иска по чл.54,ал.2 ЗКИР.

Излагат се доводи за неправилност на така постановеното решение. Погрешно СРС бил приел, че ответниците са подали отговор по исковата молба. Сочи, че съдът не бил съобразил събраните по делото доказателства, както и бил допуснал процесуални нарушения във връзка с допускане на исканите от ищцата доказателства. СРС не бил се съобразил с фактите по приетата по делото съдебно-техническа експертиза. Установени били по делото границите на претендирания от нея, като собствен, имот. Административният адрес не бил индивидуализиращ белег за идентификацията на един имот. СРС изобщо не бил обсъдил кой е владял процесния имот с идентификатор 68134.1101.103. Счита, че е доказала, че владее същият повече от 10 години. Сочи, че ответника СО-район „Красна поляна“ не бил представил доказателства по какъв начин е придобил

собствеността върху имота.

Иска се обжалваното решение да бъде отменено и вместо това постановено друго, с което претенцията ѝ да бъде уважена. Претендират се разноси.

По въззивната жалба е постъпил **отговор от СО-район „Красна поляна“, ответник пред СРС**, в който се излага становище за неоснователност на въззивната жалба и правилност на така постановеното решение. Счита, че съдът не е допуснал сочените от въззивницата нарушения при обсъждане и допускане на доказателствата. Претендират се разноси.

По въззивната жалба не е постъпил **отговор от останалите ответници /пред СРС/-А. С. А., П. Й. П., Д. Т. Д., Л. Й. К., П. Л. Д., Ц. Л. Х..**

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното решение **въззивницата** е била уведомена на 12.02.2021 г. /по електронна поща/.

Въззивната жалба е подадена на 25. 02.2021 г. /по пощата/.

Следователно въззивната жалба е в срока по чл.259, ал.1 ГПК.

С първоинстанционното решение, което се обжалва, предявеният от въззивницата /ищец / иск по чл.54, ал.2 ЗКИР , не е бил уважен, затова съдът счита, че **въззивната жалба е допустима.**

По основателността на въззивната жалба:

Съдът е сезиран с **иск по чл.54, ал.2 ЗКИР.**

Ищцата твърди, че се е снабдила с нот.акт за собственост на недвижим имот, № 088, топ Първи, рег.№ 7192, дело 1054 от 23.12.2019 г. , по давност. Същият съставлявал празно място цялото с площ от 1730 кв.м. и адм.адрес: гр.София, кв.“Красна поляна“, ул.“****“, нанесен в кад.лист № 307 по кад.план на гр.София, съставляващо имот пл.№ 345 по неодобрения кад.план на гр.София, м.“Смърдана-Западен район“, при съседи: от запад – А.И.П., от изток – К.М., от юг – Д. Т. и от север – гора. Твърди, че имота бил придобит от съпруга ѝ В.М. А. през 1960 г. с писмен договор от частно лице като след смъртта му ищцата продължила да ползва имота самостоятелно без владението да било прекъсвано и обезпокоявано. Твърди, че фигурирала като собственик на ивота в стария кад.план нам.“Смърдана-Западен район“. При

подаване през 2015 г. на заявление в Службата по геодезия, картография и кадастър“ за издаване на скица се оказало, че имота не е нанесен в кадастралната карта /КК/ и кадастрален регистър/КР/. Инициирала процедура за изменение на КК и КР и нанасяне на имота. Съгласно представения от нея проект за изменение, имотът за който притежавала нот.акт следвало да бъде с идентификатор 68134.1101,103. Получила, обаче, отказ със заповед № 18-9114/15.11.2016 г. на началника на СГКК поради наличие на спор за материално право. Подадено било възражение, рег.№ 07-613 от 18.01.2016 г. от П. Л. Д., който се легитимирал като собственик на имот с идентификатор 68134.1101,1 въз основа на възстановена собственост на неговия праводател А.А. от ПК на район“Овча купел“ и който имот се засягал от исканото от ищцата изменение на КК и КР. Възражение било подадено и от Кмета на район „Красна поляна“ във връзка с имот с идентификатор 68134.1101.97, който също се засягал с исканото изменение с 52 кв.м. и представлявалдере и бил публична собственост. Отказът да се допусне изменение бил потвърден с влязло в сила решение по адм.д.№ 3560 по описа за 2017 г. на АССГ. Сочи, че решението на ПК на което се позовавал П. Д. № Р 94С/26.01.2001 г. било прогласено за нищожно с влязло в сила решение по гр.д.№ 8082/2002 г. на СРС, 49-ти състав. Последното било образувано по иск на наследниците на А.А. срещу собствениците на съседния имот А.И.П. и Г.И.П.. Затова решението на ПК не било проявило конститутивни последици. Освен това в преписката пред АГКК било представено от наследниците на А.А. решение на ПК от 19.04.2008 г., което е не й било известно. Загадка за ищцата било и как имота за който претендирала общината да се засяга с искането изменение е отразен като публична общинска собственост при положение, че самата община била отразила в хода на обстоятелствената проверка, че имота няма държавен или общински характер.

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че при предявен иск по чл.54, ал.2 ЗКИР следва първо да се произнесе по въпроса кому принадлежи правото на собственост върху погрешно нанесената част, като отрази тази своя констатация на изготвена от вещо лице скица чрез нейното приподписване, което именно ще послужи като основание за отстраняване на грешката в кадастралната карта. Всяко заинтересовано лице, което можело да иска отстраняване на грешката по реда на чл.54, ал.1 ЗКИР следователно можело да иска и отстраняването и по реда на чл.54, ал.2 ЗКИР,

като предяви иск с цел разрешаване на съществуващия спор за материално право, защитавайки по този начин своя правен интерес. (в този смисъл било решение № 73 от 06.10.2020 г. по гр. д. № 3789/2019 г., г. к., I г. о. на ВКС).

Като се е позовал на приетото в т. 4 от Тълкувателно решение № 8 от 23.02.2016 г. по тълк. д. № 8 от 2014 г. на ОСГК на ВКС, СРС е достигнал до извода, че иска по чл.54, ал.2 ЗКИР по своя характер е установителен иск за собственост на реална част от имот, за която се твърди, че грешно е заснета в границите на имота на ответника (грешка в кадастралната карта) или че въобще не е заснета като самостоятелен имот (непълнота на кадастралната карта). Като установителен иск, условие за неговата допустимост било наличието на правен интерес на ищеца за предявяването му. Такъв бил налице винаги, когато ищецът твърдял да е собственик на част от имот, който бил заснет в кадастралната карта в границите на имота на ответника и ответникът оспорвал претендираното от ищеца право върху тази част от имота, поради което не можело да се проведе процедурата по за поправяне на грешката в кадастралната карта по административен ред, без предварителното разрешаване на спора за собственост по съдебен ред. (в този смисъл било решение № 92 от 04.07.2018 г. по гр. д. № 3321/2017 г., г. к., I г. о. на ВКС).

С ТР № 8/2014 г. на ОСГК - т. 5 се приемало освен това, че правото на собственост по иска по чл.54, ал.2 ЗКИР се установявало към настоящия момент, тъй като само така можело да се изпълни изискването на кадастралната карта да отразява актуално правото на собственост. Искът по чл.54, ал.2 ЗКИР бил установителен иск за собственост и целял разрешаване спора за принадлежността и пространствените предели на правото на собственост с оглед правилното му отразяване в кадастралната карта, като в производството съдът изследвал въпросът за наличието на непълнота или грешка във вече одобрената КК.

В случая се сочело, че конкретен имот, придобит от ищцата на оригинално основание – изтекла придобивна давност следва да бъде попълнен в КК, одобрена със Заповед № РД-68-50/02.11.2011 г. на Изпълнителния директор на АГКК, доколкото не бил отразен в същата, като при попълването засягал части от вече отразени недвижими имоти.

От страна на ищцата се претендирало, че е придобила собствеността по отношение на конкретен имот - ПРАЗНО МЯСТО, цялото с площ от 1730

(хиляда седемстотин и тридесет) кв.м., находящо се в гр.София, кв.“Красна поляна“, улица „****“, нанесено в кадастрален лист №307 (триста и седем), съставляващо имот с пл.№345 (триста четиридесет и пет) по неodobрен кадастрален план на гр.София, местността „Смърдана-Западен район“, при съседи: от запад - А.И.П., от изток - К.М., от юг - Д. Т. и от север – гора на оригинално основание – придобивна давност, изтичането на която било констатирано с Нотариален акт за собственост на недвижим имот придобит по давност №088 том I, рег.№7192, нот.д.№1054/1999г. Следователно на изследване подлежало дали ищцата е била собственик на посочения недвижим имот към 2011г.

Съгласно трайната практика на Върховния касационен съд (Решение № 429/28.10.2011 г. по гр. д. № 579/2010 г., IV ГО; Решение № 86/30.07.2018 г. по гр. д. № 2685/2017 г., I ГО; Решение № 152/10.01.2018 г. по гр. д. № 52/2017 г., I ГО; Решение № 511/19.11.2010 г. по гр. д. № 1080/2009 г., II ГО) индивидуализацията на имота се постигала с посочване на неговото местоположение, номер по кадастрален и регулационен план и посочване на неговите граници. Съгласно ВКС посочването на три имотни граници било достатъчно, за да се индивидуализира имота. Следователно идентичността на един имот – пълна или частична с други имоти се определяла чрез изследване на комплекс от индивидуализиращи белези – физическо местоположение, отразяване в планове, граници. Видно било от изслушаната по делото СТЕ, че празно място с площ 1730 кв.м, било нанесено с пл.№ 345 в неodobрения кад.план на гр.София, Район „Красна поляна“, м. „Смърдана-Западен район“, през 1991 г. и попадало върху части от имоти: ПИ с ид.68134.1101.1, попълнен в кад.карта след възстановяване в КВС на землище Суходол с № 65, нанесен в стария кадастрален план от преди 1956 г. с пл.№ 375, к.л.307 и записан на С.А. (А.) и ПИ с ид.68134.1101.97, попълнен в кад.карта от КВС на землище Суходол, където е с № 82, записан по НТП - дерета, по Вид собственост - общинска публична, попадащ в територия, представляваща бившето корито на Суходолска река, и в която не било имало частни имоти. Следователно празното място по начин на отразяване в план било идентично с части от имоти, нанесени в КК. От вещото лице обаче било установено, че административния адрес на който е посочено, че се намира празното място, представляващо имот пл.№ 345 в неodobрения кад.план на гр.София, Район „Красна поляна“, м. „Смърдана-Западен район“, не съществува, а посочената

улица „Фортов път“ минавала на около 300м. източно от процесния ПИ и нямало адрес с № 26А. Установено било и несъответствие по съседни съгласно Нотариален акт за собственост на недвижим имот придобит по давност №088 том I, рег.№7192, нот.д.№1054/1999г. – в НА било записано, че от изток празното място граничи с имот на К.М., а вещото лице установила, че от изток на имот пл.№ 345 в неодобрения кад.план на гр.София, Район „Красна поляна“, м. „Смърдана-Западен район“, се намира имот пл.№ 346, нанесен през 1991 г. и записан на К.Б.М. без документ за собственост; от юг в НА било записано, че имота граничи с имот на Д. Т., а вещото лице установила, че от юг имот пл.№345 граничи с имот пл.№ 638, който в разписния лист е записан на А.А.; от север в НА била записана граница с гора, а вещото лице установила, че в кад.план от 1981 г. е нанесен имот без планоснимачен номер - бившо корито на Суходолска река. Следователно липсвали три съвпадащи граници, които да индивидуализират владения от М. Т. Н. имот на място. Свидетелите давали противоречиви сведения за това дали имота граничи с дърво или не, като индивидуализацията, дадена от свидетелите не съвпадала с реалното местоположение, установено от вещото лице.

Ищцата следвало да докаже, че чрез упражнявана фактическа власт върху имот с определено местоположение е придобила собствеността върху него. С представените по делото доказателства не се установило, че ищцата е владяла именно имот пл.№ 345 в неодобрения кад.план на гр.София, Район „Красна поляна“, м. „Смърдана-Западен район“, с оглед несъвпадението на описанието на имота по административен адрес и граници.

Поради недоказване придобиване на собствеността именно по отношение на имота, подлежащ на попълване в КК и КР, СРС е достигнал до извода, че не са налице основания за изменение на КК по заявление на ищцата. Предявеният иск по чл.54, ал.2 ЗКИР следвало да се отхвърли.

Съгласно чл. 269 ГПК **въззивната инстанция** се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

След извършена проверка въззивната инстанция приема, че **обжалваното решение е постановено във валиден и допустим процес:**

След приемане на ЗКИР и ЗУТ, и ТР № 8 от 23.02.2016 г. на ВКС по тълк. д. № 8/2014 г., ОСГК, съдебната практика приема, че искът по чл. 54,

ал. 2 ЗКИР е иск за собственост с предмет реална част от урегулиран поземлен имот, която поради непълнота или грешка в плана, е заснета като част от съседен имот, по който са наведени и обстоятелства за допуснатата грешка в кадастралната основа или изобщо не е заснета.

Разпоредбата на § 1, т. 16 от ДР на ЗКИР определя непълнотите или грешките в кадастралната карта като несъответствия в данните за недвижимите имоти в кадастралната карта и кадастралния регистър на недвижимите имоти **спрямо действителното им състояние към момента на одобряване на кадастралната карта и кадастралните регистри**. Когато тези несъответствия не са свързани със спор за право на собственост, поправянето им се извършва по административен ред. Когато непълнотите или грешките на основните данни в кадастралната карта или кадастралния регистър са свързани със спор за материално право, те се отстраняват след решаване на спора по съдебен ред.

Спорът за материално право се изразява в това, че реална част от един недвижим имот е заснета към съседен имот или цял имот не е заснет като самостоятелен, а е инкорпориран в съседен имот.

По доводите във въззивната жалба:

Съгласно чл. 2, ал. 5 ЗКИР кадастралната карта и кадастралните регистри трябва да отразяват вярно правото на собственост и да бъдат поддържани в актуално състояние, арт. и от чл. 51 ЗКИР. Дори да не е допусната непълнота или грешка, промените в правото на собственост, настъпили след одобряване на кадастралната карта и кадастралните регистри, също подлежат на отбелязване съгласно чл. 52 и чл. 53 ЗКИР.

Съгласно указанията в ТР 8/2016-2914 на ОСГК, т.4 установяването на спорното право на собственост, така и на неточното отразяване на това право се извършва към момента на предявяване на иска, респ. при приключване на съдебното дирене като се вземат предвид и настъпилите или установени след одобряването на КК и КР юридически факти, които имат значение за придобиване, изменение или погасяване на правото.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция приема следното:

Противно на соченото от въззивницата, в срока по чл.131 ГПК са

подадени отговори от ответниците Столична община /л.51 и следв.ГПК/ подалия възражение в производството по изменение на КК и КР, ответника П. Л. Д.. С първият отговор СО е оспорила правото на собственост на ищцата, както и е посочено, че имот с идентификатор 68134.1101.97 представлява дърво и е публична общинска собственост. Ответникът П. Л. Д., действително, само е представил писмени доказателства, но същите касаят собствеността върху имот с идентификатор 68134.1101.1 поради което следва да се приеме, че е налице имплицитно оспорване правото на собственост на ищцата.

От удостоверение за наследници, представено с отговора по исковата молба от страна на ответника П. Л. Д. е видно, че ответниците физически лица, са наследници по закон на А.Г. А. /А., А.ачков/, л.55 по делото пред СРС.

Видно от решение № 1129 от 05.02.2009 г. на ОСЗ район „Овча купел“ /л.65/ е била възстановена собствеността на наследниците на А.Г. А. в съществуващи /възстановими/ стари реални граници върху имот № 000065 по картата на землището, м.Усое, при съсед: 000082-дърво на СО, публична собственост, 035041 - ливада на наследници на А.Г. А. и 000051 – водно течение – на Държавата. Към решението е представена скица, която представлява неразделна част от него /л.66/. На л.67 от делото, което първоначално е било образувано пред СГС и впоследствие е препратено по подсъдност на СРС/ е видно, че в същата конфигурация, така възстановения имот е бил нанесен в КК и КР, одобрени със заповед № РД-18-50/02.11.2011 г. В самата скица е посочено, че имота по предходния план е фигурирал с № 65, а като съсед са посочени имоти с идентификатори: 68134.1101.2, 68134.1101.99, 68134.1101.97 и 68134.1101.17. Видно от отбелязаното това решение представлява допълнение и изменение на предходно решение със същия номер.

На с.69 е представено предходното решение № Р94С от 05.03.2008 г. на ОСЗГ район „Овча купел“ за възстановяване право на собственост на наследниците на А.Г. А. в съществуващи /възстановими/ стари реални граници върху имот, посочен като ливада с площ от 3. 829 дка, с № 375 по кад.план, изработен през 1958 г. Видно от отбелязването това решение се издава в изпълнение на указанията, дадени в решение от 08.04.2004 г. на СРС, 49-ти състав по гр.д.№ 8082/02 г., влязло в сила на 16.11.2004 г. Това съдебно

решение е представено от ищцата с исковата молба и със същото е прието, че предходното решение на ПК Р94С/26.01.2001 г. е нищожно като взето от незаконен състав на комисията.

Съгласно чл. 14, ал. 1, т. 2 и т. 3 от Наредба № 49 от 05.11.2004 г. за поддържането на КВС, дейностите за поддържане на КВС обхващат и съгласуване на проекти и/или нанасяне на проектни и окончателни промени в данните за границите и правното положение на поземлените имоти и други елементи на КВС, както и отразяването на промените в регистрите. Според чл. 14, ал. 2, т. 3 от наредбата поддържането на КВС по, ал. 1 се извършва **и като изпълнение на съдебни решения.**

Видно от отбелязването върху **решението от 05.03.2008 г.** на ОСЗГ район „Овча купел“ за възстановяване право на собственост на наследниците на А.Г. А. в съществуващи /възстановими/ стари реални граници върху имот, посочен като ливада с площ от 3. 829 дка, с № 375 по кад.план, изработен през 1958 г., същото **е влязло в сила на 19.04.2008 г.**

От представеното с отговора по исковата молба от страна на ответника П. Л. Д., решение № 252 от 06.05.1997 г. по д.№ 813 по описа за 1996 г. на ВКС, Второ наказателно отд., е видно, че наследодателя на ответниците физически лица е бил осъден с присъдата постановена на 28.04.1945 г. по нд. № 12/45 г. на Народния съд, която присъда е била отменена по реда на надзора със същото това решение на ВКС /л.64/.

На л.75 се намира представения от ответника П. Д. протокол от 07.03.1950 г. , установяващ пълната конфискация на имотите на А.Г. А. въз основа на горесцитираната присъда; представен е и изпълнителен лист.

С разпоредбата на чл.10, ал.14 ЗСПЗЗ, ДВ.,бр.99/22.10.2002 г. в сила от 26.10.2002 г. изрично е предвидено, че на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ подлежат и земите, отнети от собствениците им по реда на Наредбата-закон за съдене от Народен съд виновниците за въвличане на България в Световната война срещу съюзените народи и злодеянията свързани с нея. С разпоредбата на пар.30 от ПЗР към ЗИДЗСПЗЗ, ДВ.,бр.99/22.10.2002 г. е предоставено правото на заинтересованите лица в 6-месечен срок от влизане в сила на тези изменения да поискат от ОСЗГ, да отмени решенията с които е отказано да им бъде възстановена собствеността върху земеделски земи конфискувани по реда на Наредбата-закон за съдене от Народен съд

виновниците за въвличане на България в Световната война срещу съюзените народи и злодеянията свързани с нея, а по отношение на лицата, които до този момент не са подали заявления, да поискат това със заявление пред ОСЗГ в 6-месечен срок от влизането в сила на ЗИДЗСПЗЗ, т.е. до 25.04.2003 г.

В случая, обаче, с оглед представените на л.71 и 72 писма на ПК „Овча купел“, заявлението за възстановяване на собствеността по реда на ЗСПЗЗ е било подадено още при течението на първоначално предвидения от законодателя, срок.

Налага се извод, че ответниците физически лица се легитимират като собственици на отразения с идентификатор 68134.1101.1, имот по КК и КР, одобрени със заповед № РД-18-50/02.11.2011 г./л.67/.

По отношение на пространствения обхват на правото на собственост върху недвижим имот съдът се произнася, като има предвид неговите граници и местоположение.

Що се касае до имота, за който е насочена претенцията на ищцата- № 345, видно от представените писмени доказателства от самата нея /с молба от 10.03.2020 г., л.137 и следв./ - разписан лист към КП от 1980 г. като собственик на имот 345 е вписан К.Б.М., а не К.М. за който ищцата сочи, че е нейн съсед от изток.

От заключението /л.159/ на допуснатата, изслушана и приета по делото съдебно-техническа експертиза, неоспорена от страните, се установява, че процесният имот № 345 е нанесен в кад.план по молба № 94-М-82/27.11.1991 г. без записан документ за собственост. С молба от 10.05.2011 г. е представен и добавен нот.акт № 088, дело 1054/1999 г. за придобиването на имота на основание давност. Самият кадастрален план от 1991 г. е установено, че не е одобрен.

Възстановеният имот с решение № 1129/05.02.2009 г. на ОСЗ „Овча купел“ е ПИ 65 по първия кад.план за територията, който е от преди 1956 г./вещотолице прилага копие от същия план/; имотът е отразен на скицата на л.160, представляваща неразделна част от това заключение. Така възстановения имот № 65 е с идентификатор № 68134.1101.1, по КККР одобрена със заповед № РД-68-50/02.11.2011 г. на Изпълнителния директор на АГКК и същият е с площ от 3829 кв.м.

Част от имот № 345 за който претендира ищцата и с площ от 1678 кв.м. по букви ВГДЕЖЗИКЛМНВ попада в ПИ с идентификатор № 68134.1101.1, т.е. имот № 345 е идентичен с част от ПИ с идентификатор № 68134.1101.1, собственици на който се легитимират ответниците физически лица. Другата част от имот № 345 попада с площ от около 61 кв.м. в ПИ с идентификатор 68134.1101.97, или частта от имот № 345 по букви АБВНМЛА е идентична с част от ПИ с идентификатор 68134.1101.97. Имотът възстановен по реда на ЗСПЗЗ по заявление №1129 е нанесен в стария кад.план от преди 1956 г. с пл. № 375, кадастрален лист 307 като същият е посочен в разписния лист на м.“Суходол-Горна баня“ от 1951 г. като собственост на С.А. /А./. Имотът за който се сочи в отговора по исковата молба на СО е попълнен в КК и посочен като публична общинска собственост. Тази територия представлява бившето корито на Суходолска река. В тази територия не е имало частни имоти. В нот.акт като административен адрес на имота за който е претенцията на ищцата, е посочено ул.“****”. Още преди образуването на ТКЗС през земеделските земи е минавал „Фортов път“, който се е движел в посока североизток. От този път са останали две малки части, записани ул.“Фортов път“ в район „Красна поляна“ с номера № 70 до над № 130 и в район „Люлин“ от бл.16 в ж.к.“Люлин“ до бул.“Сливница“, където номерацията е до № 17, т.е. административен адрес ул.“****” не съществува. Вещото лице е извършило проверка в ГИС София при която е установено, че ул.“Фортов път“ в територията на „Красна поляна“ минава на около 300 м източно от процесния ПИ и няма адрес № 26 А. Относно съседите, посочено в нот.акт № 088/1999 г.- от запад –А.И.П.; имот № 335 е нанесен през 1991 г. и записан на името на А.И.П. без документ за собственост. В одобрената КККР, т.е. през 2011 г. е част от имота с идентификатор 68134.1101.1 на А. Г.А.; **от изток –К. М.**; имот № 346 е нанесен през 1991 г. и записан на името на К. Б. М. без документ за собственост. В одобрената КККР, т.е. през 2011 г. е част от имота с идентификатор 68134.1101.1 на А. Г.А. и част от ПИ на СО; **от юг – Д. Т.**; имот 638 в разписния лист е записан на А.А.. В одобрената КККР е ПИ с идентификатор 68134.1101.99 на А.А.; **от север-гора –** в кад.план от 1981 г. имотът е без планоснимачен номер и представлява **бившето корито на Суходолска река**. В одобрената КККР е ПИ с идентификатор 68134.1101.97 – общинска публична собственост.

При това положение правилен е извода на СРС, че три от границите на

претендирания от ищцата като нейна собственост недвижим имот, описан в нот.акт № 088/1999 г. не съвпадат в действителност.

Вещото лице изрично е посочило, че празното място с площ от 1730 кв.м., описано в нот.акт, представен от ищцата, в стария кад.план от преди 1956 г. няма такъв имот.

По довода на въззивницата за изтекла придобивна давност:

Действително, СРС е изложил кратки мотиви по въпроса дали ищцата е придобила претендирания от нея имот № 345 по давност.

При положение, че същата не можа да установи три от границите на недвижимия имот, на който претендира да е собственик, както и неговото местоположение, то правилен е извода на СРС, че ищцата не е доказала да е упражнявала фактическата власт върху имот с определено местоположение, респ. да е придобила собствеността върху имот № 345 по неодобрения кад.план.

Само за пълнота на изложението настоящата инстанция излага следните мотиви:

Относно момента от който може да тече давността за придобиване на собствеността върху имота в обхвата на реституцията по ЗСПЗЗ:

Решението от 05.03.2008 г. на ОСЗГ с което е възстановена собствеността върху имот № 375 от кад.план -1958 г. в полза на наследниците на А.Г. А., е **влязло в сила на 19.04.2008 г.**, т.е. това е най-ранният момент от който може да тече придобивната давност.

Исковата молба е предявена на 17.12.2018 г.

Ищцата, обаче, няма качеството на добросъвестен владеец, тъй като упражняването на фактическа власт не се основава на годно правно основание по силата на което тя да е придобила собствеността върху имота, за който претендира. Затова приложимо е правилото на чл.79, ал.2 ЗС, т.е. необходимо е изтичането на 10-годишен давностен срок.

Въззивната инстанция приема, че действията от страна на ответниците физически лица на които е било възстановено правото на собственост по реда на ЗСПП относно нанасянето на имота в кад.карта през 2011 г., подаването на възражението на 18.01.2016 г. в производството, обазувано по искането на ищцата за изменение на кад.карта и кад.регистри, както и снабдяването им

със скица на 26.04.2016 г./л.67/ са действия годни да прекъснат спокойното владение на имота, виж в този смисъл приетото в РЕШЕНИЕ № 139 ОТ 02.10.2019 Г. ПО ГР. Д. № 1087/2019 Г., Г. К., I Г. О. НА ВКС.

Следва да добавим, че от представените с отговора на исковата молба от П. Д., писмени доказателства е видно, че във връзка с подадените от ищцата документи за снабдяване с нот.акт „по обстоятелствена проверка“, т.е. по давност, е било изразено отрицателно становище на 16.09.1999 г. като е посочено, че имот с № 345 попада върху част от имот със стар № 375 като същият имот е с установен собственик – А.Г. А. от чийто наследници по закон е подадено заявление № 1129/92 г. в законоустановения срок за възстановяване на собствеността по ЗСПЗЗ като към този момент е текла процедурата по възстановяване.

Първоинстанционният съд правилно е разпределил доказателствената тежест между страните, допуснал е и събрал релевантни за изясняване на спора от фактическа и правна страна доказателства и доказателствени средства. Последните са подложени на съвкупен анализ.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции, така постановеното решение ще следва да бъде потвърдено.

По разноските:

Пред първата съдебна инстанция:

При този изход на спора обжалваното решение е правилно и в частта за разноските.

Пред въззивната инстанция:

При този изход на спора **разноски на въззивницата не се следват.**

Въззиваемите физически лица не претендират разноски, и такива не са сторени поради което не им се присъждат.

Въззиваемата Столична община претендира разноски за юриск.възнаграждение и съдът на основание чл.78, ал.8 ГПК присъжда такова в размер на 200 лв.

ВОДИМ ОТ ГОРНОТО, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20037626 от 09.02. 2021 г. по гр.д.№ 7810 по описа за 2019 г. на СРС, Първо ГО, 25 състав, **изцяло.**

ОСЪЖДА М. Т. Н., ЕГН ***** с адрес за кореспонденция: гр.София, ул.“****”, съдебен адрес: гр.София, бул.“****”, да заплати на Столична община, гр.София, с адрес за призоваване гр.София, бул.“****”, сумата в размер на **200 лв.- разноси за процесуално представителство** пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред ВКС в 1-месечен срок от връчването му на страните, при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____